

[Statsministeren]

nes jeg, det var interessant at få det belyst lidt nærmere.

Så er det også sagt i dag, at regeringens formål skulle være at få tømt strejkekasserne. Det udtryk brugte hr. Svend Auken i sin ordførertale, og det var vel den tilsvarende betragtning, som lå bag hr. Anker Jørgensens udtalelse forleden dag om, at undertegnede skulle være, jeg tror, det var fræk og nedrig.

Ja men så vil socialdemokratiet da vel i dag erkende, at vi er hensynsfulde, for vi gør, hvad vi kan for at få konflikten standset, og det ved jeg godt har den virkning, at fagforeningernes strejkekasser bliver skånet. Nu må man ikke misforstå mig: det er ikke vort hovedmotiv, men det er altså en sidevirkning, og det gør jo heller ikke så meget.

Hr. Svend Auken og flere andre, især socialdemokratiske deltagere i debatten, har været inde på, at også i de sidste år er statsgælden steget. Indrømmet, det er sandt, og det er der flere grunde til. Man kan sige, at jo sværere det er at få statsgælden ned, jo mere må vi anstrenge os gennem omlægninger i vor politik for alligevel at få det til at lykkes, men vi har jo oplevet, at kursudviklingen vedrørende den gamle gæld udgør over halvdelen af stigningen i udlandsgælden, og vi har oplevet, at renteudgifterne er løbet opad på grund af den stigende dollarkurs.

Jeg siger det ikke som en undskyldning, men blot som en forklaring, for vi skal jo have dette underskud på betalingsbalancen væk alligevel. Opgaven er bare blevet sværere på grund af kursudviklingen. Renterne af udlandsgælden overstiger hele betalingsbalanceunderskuddet, og det samme kan man sige om renterne af indlandsgælden: de overstiger finanslovens underskud. Uden disse renteudgifter til udland og til indland ville vi i dag have overskud begge steder. Nu får vi det først henne omkring 1988 for så vidt angår betalingsbalancen og inden udgangen af 1980erne for så vidt angår statsunderskuddet. Og jeg vil gerne bekræfte i dag, at regeringen holder klippefast på, at de mål ønsker vi at nå.

Må jeg slutte med et par betragtninger i anledning af hr. Anker Jørgensens indlæg. Hr. Anker Jørgensen siger, at det, regeringen gør nu, er at indlede en ny praksis for overenskomstløsninger. Ja, det er selvfølgelig rigtigt på den måde, at vi nu forelægger en samlet helhedsløsning, som har betydelig

gavnlig effekt på den kommende samfundsøkonomiske udvikling, men ellers er det nu ikke så nyt. Vi har to gange før oplevet indgreb, som regeringer har måttet foretage på grundlag af frihåndstegning. Begge gange er det sket under socialdemokratiske statsministre, nemlig i 1963 og i 1979, og derfor er det så grotesk, når det nu bliver sagt, at der foreligger en aftale – jeg forstår godt psykologien, det er så let at gennemskue, at ethvert barn kan gøre det – mellem arbejdsgiverne og regeringen. Det vil jeg gerne dementere. Der foreligger ingen aftale! Helhedsløsningen har regeringen lavet sammen med det radikale venstre, og vi har hverken spurgt arbejdsgiverne, Industrirådet, Husmandsforeningerne eller andre. Vi har lavet helhedsløsningen selv.

Men det er jo sket før, det indrømmer jeg – og jeg forstår godt, at man derfor kan fristes til at tro, at tingene gentager sig – at en regering har lavet hele overenskomstløsningen i et nært samarbejde med den ene part på arbejdsmarkedet. Det skete, da hr. Svend Auken var arbejdsminister i 1979. Dengang sled han trapperne tynde på LOs kontorer. Man har heldigvis haft råd til at reparere dem siden. Sådan gik det til dengang.

Vi har ikke konsulteret parterne på arbejdsmarkedet. Vi følte, det var vor ret og vor pligt selv at komponere det samlede indgreb, og jeg synes, at når vi nu siger, at vi vil fortsætte den politik, vi har ført, er det i hvert fald et godt udgangspunkt at kunne konstatere, at i de sidste år har vor politik ført til, at man har haft mulighed for ude i vore virksomheder at skabe et par og tres tusinde nye job, vel at mærke i den private sektor. Den politik, firkloveret tilrettelagde, gav forudsætninger for, at man dygtigt ude omkring på vore arbejdspladser kunne skabe vækst og flere job, og jeg mener, at den politik, vi nu har lagt frem, vil bidrage stærkt til, at vi igen får en drastisk forbedring af vor konkurrenceevne og dermed når det mål, som er det vigtigste af det hele: at komme arbejdsløsheden til livs.

Formanden:

Der er bedt om tre korte bemærkninger, og dem tager vi nu – samt statsministerens eventuelle svar herpå. Derefter bliver mødet udsat, for at vi kan få spisepause.